

Svar till Lars Schaff

Som jag skrev i förra numrets återblick på Ekonomisk Debatts första år, är det angeläget för tidskriften att på olika sätt få läsarnas synpunkter och reaktioner på innehållet. Lars Schaffs inlägg är således en välkommen inledning till ett meningsutbyte mellan tidskrift och läsare.

Schaff kallar sin kommentar en recension av Ekonomisk Debatt, men hans hårda kritik gäller egentligen mera ekonomerna som yrkesgrupp. Om vi emellertid först ser på tidskriftens första årgång, så är tydligen Lars Schaff och jag ense om att den har väl återspeglat ekonomernas synsätt och intresseområden. Det är just detta Schaff retar sig på, emedan han tycker så illa om dessa. Frågan är då om redaktionen bör anklagas för att inte ha lockat fram flera debattinlägg av den mera storslagna och ödesmättade sort som Schaff och säkert

många andra läsare vill ha, men som ekonomer sällan vill skriva!

Jag har gått igenom de inlägg som refuserats hitintills och konstaterat att bara ett enda av dem har den allmänna inriktning som Schaff önskar. Inlägget refuserades *trots* denna, inte *på grund* av den.

Jag tycker naturligtvis rent allmänt att utbudet skall anpassas till efterfrågan och betraktar därför kritiken som delvis befogad. Det har varit för få artiklar med *uppenbar* relevans för läsare som Lars Schaff. Debatten om arbetarstyrda företag startade för sent för att ändra detta omdöme om första årgången. Det blir också från denna synpunkt en förbättring under detta år, men samtidigt måste jag nog som redaktör konstatera att den penetrerande och professionella debatt om pengar, växelkurser, konjunk-

turer, socialförsäkringar, vägkostnader och dylikt som Schaff och många andra finner ointressant även fortsättningsvis måste få dominera tidskriften. Ty detta är vår uppgift, liksom tekniska facktidsskrifter har som sin uppgift att diskutera tyristorer, hållfasthetsproblem och liknande ämnen, trots att relevansen för mänsklighetens ödesfrågor är svår att skönja.

Till stor del är emellertid problemet att Schaff är oförmögen eller ovillig att se, att en felaktig växelkurs eller vanskött penningpolitik kan ha de mest genomgripande effekter på människornas välfärd. Man får en stark känsla av att Schaff vill ha mera "dramatiska" förklaringar av arbetslöshet och utslagning, och tycker illa om de sammanhang ekonomerna klarlägger, därför att de saknar storslagenhet. Men det är ju inte fråga om att finna *magnifika* förklaringar, utan förklaringar som hjälper oss att bemästra problemen.

Vidare är det tydligt att Schaff egentligen inte är missnöjd med ämnesvalet utan med slutsatserna av de analyser som presenterats. Därför skriver han som om det inte hade varit några artiklar i Ekonomisk Debatt om ekonomiska system, naturtillgångarnas tillräcklighet, den ekonomiska tillväxtens önskvärdhet, jämlikheten, energikrisen, bilismen, arbetslösheten eller u-länderna. Men alla dessa centrala problem har vi hunnit behandla i stort upplagda artiklar i tid-

skriftens första åtta nummer.

Det är naturligtvis oförskämt att påstå att Schaffs kritik *bara* beror på oförmåga att se det relevanta, och ovilja att läsa analyser som leder till slutsatser han inte gillar. Det ligger något mera i hans kritik. Ekonomer med en annorlunda syn finns, och skall publiceras. De är välkomna och ekonomer har större skyldighet än många andra yrkesgrupper att diskutera de stora politiska frågorna. Frågor om vårt ekonomiska systems känslighet för störningar, konkurrens, alienation och psykisk hälsa, nationalstatens och de nationella kultureernas framtid, den socialistiska ekonomins problem måste tas upp. Ge oss ett år till bara!

Låt mig så avsluta med en helt personlig reflektion vid sidan av frågan om tidskriftens inriktning. Hur kan Lars Schaff tala med sådan monumental självsäkerhet om den definitiva uttömningen av oljetillgångarna? Och hur kan han knyta ihop detta med arabstaternas ekonomiska krigföring? Lars Schaff tillhör kanske dem som vill ha ett katastrofperspektiv för att få gehör för samhällsförändringar. Men varför satsa på en så osannolik katastrofförklaring som oljeuttömning. Det finns ju långt mera sannolika sådana, som t ex vår civilisations sammanbrott i terror och anarki, eller krig eller någon global förgiftning.

Nils Lundgren